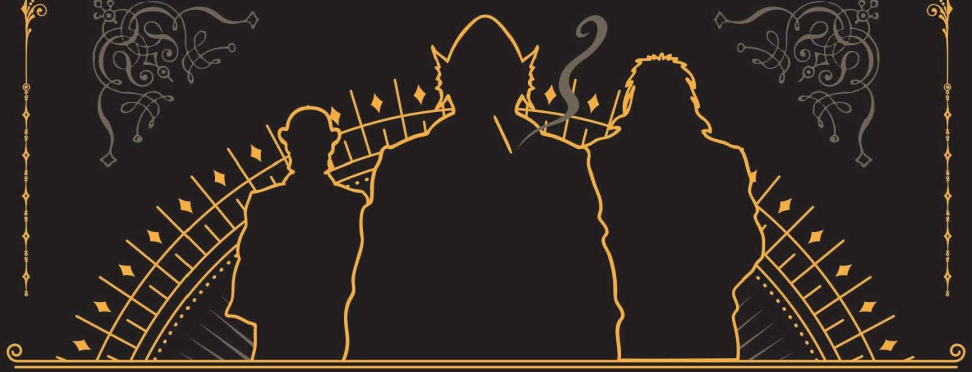
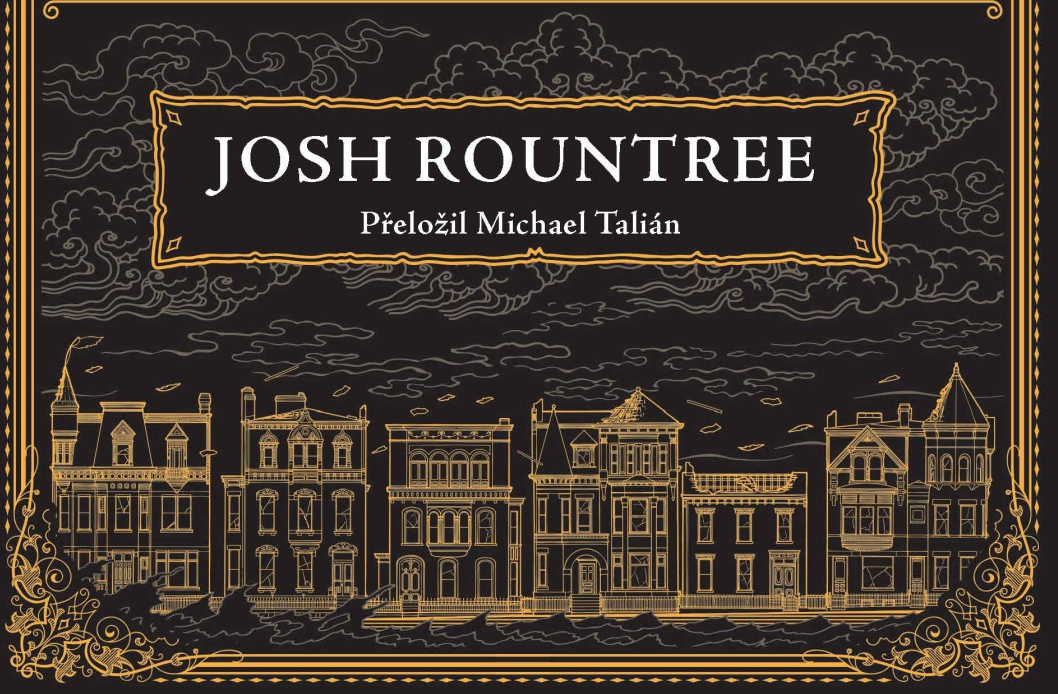
„Rountree nepasuje do žádné škatulky.
Jeho divoké příběhy sahají od tradiční fantasy přes
čarodějnictví po apokalyptické vize budoucnosti.“
— *Critical Mass*

PŘÍBĚH CHARLIEHO RYBY

JOSH ROUNTREE

Přeložil Michael Talián

Planeta9

PLANETA

JOSH ROUNTREE

Příběh Charlieho Ryby

The Legend of Charlie Fish
Copyright © Josh Rountree, 2023
Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2026
Translation © Michael Talián, 2026
ISBN 978-80-88548-04-1
ISBN 978-80-88548-05-8 (ePub)
ISBN 978-80-88548-06-5 (mobi)
ISBN 978-80-88548-07-2 (PDF)

Pro Kristin.
Pětadvacet let, a každý den je lepší než ten předchozí.

PROLOG: 1932

LEŽÍM VE TMĚ, bdím a naslouchám duchům.

Letní horko bylo zběsilé a silný déšť bubnoval do střechy. Elektrický větrák hučel a chrastil, ale poskytnout mi úlevu se mu nedařilo. Propocené ložní prádlo se mi lepilo k tělu a já sebou hodinu házela, než jsem vzdala snahu usnout. Když jsem rozsvítila lampičku na nočním stolku, zalila kouty mé ložnice žlutým světlem a já přešla naboso k oknu a vyhlédla z něho na blížící se hurikán.

Duchů ani bouřek jsem se nebála.

Ale těžce se mi kvůli nim usínalo.

Vítr lomozil okenními tabulkami a já sledovala obrovské vlny, podrývající pláž. Směrem od zálivu se valily černé bouřkové mraky, jeden za druhým. Od mé první návštěvy Galvestonu uplynulo přes třicet let. Největší bouře, jakou lidé pamatují, tehdy smetla tvář starého města a změnila ho k nepoznání. Zbyla hrstka lidí chovající v paměti lidi a místa, jež nám ta bouře vzala, a když jsme se míjeli na ulici, sledovali jsme v očích toho druhého odrazy všeho, co jsme ztratili.

Dnes už rozumíme hurikánům lépe. Dokážeme efektivněji předvídat jejich cestu a měřit jejich zuřivost.

Nejsou však o nic méně smrtící.

Na ostrově žiji už tak dlouho, že jsem s bouřemi dobře obeznámena. Tahle mi ale připadala něčím jiná. U silnice se kývaly pouliční lampy a vějířovité listy palem rval vítr. U pobřežní hráze stálo pár mužů ve vlajících sakách s rukama v bok. Oceán, plný tajemství, jakoby tížil svět a vítr přinášel hlasy, které jsem dlouho neslyšela. Bouřky pokaždé probudily duchy ostrova a ti mi pak úzkostně a neodbytně šeptali v hlavě.

Během bouří se ozývali dokonce i ti obvykle zamlklí.

Přála jsem si, aby se mnou byl bratr. Slyšela jsem jeho dětský smích a štěkání jeho revolveru. Cítila jsem vůni střelného prachu. Přála jsem si opět strávit ráno s panem Bettsem a paní Elderovou, sedět u snídaně a naslouchat jejich tichému rozhovoru a cinkání lžičky o šálek, když paní Elderová vmíchává kapku mléka do čaje. Toužila jsem po otci a jeho silném objetí, a po matce, která měla klíč ke každé záhadě, již se mi nedařilo prohlédnout. Nejvíc ze všeho po ní. Možná by mi pomohla ovládnout duchy, přijít na to, co chtějí. Konečně bych s ní zkrotila šepot, který mi prozrazoval všechny věci, co jsem nechtěla slyšet. Při pouhém pomyšlení na ni se vzduch rozvoněl borovým jehličím a hořící šalvějí a já ucítila, jak mě v ruce chladí tři železné hřeby. Obličeje mých blízkých se odrážely v okně, ale jednalo se o dílo mé představivosti, výsledek zbožného přání. Ve skutečnosti byli všichni po smrti.

Jedinou společnost mi dělali duchové.

Kradli se zmáčenými ulicemi, vznášeli se v koutech mé ložnice. Drželi se u stropu a odkapávala z nich stojatá voda po záplavách. Pronásledovali mě, ti, které jsem ztratila, i ti neznámí. Někteří mě zapřísahali, abych opustila ostrov, ale na to už bylo pozdě. Nechtěla jsem se v Galvestonu zabydlet, ale strávila jsem tam tolik času, že jsem už nevěděla, kam jinam bych šla. Další mě ujišťovali, že nastal čas zemřít. Existuje snad snazší cesta do hrobu než nechat se pohřbít oceánem? Tyto hlasy mi připomínaly, že moje smrt má zpoždění. Unikla jsem jí v dětství, a konečně si pro mě jde. Jestli jí opět uniknu, nebo ji tentokrát ochotně vezmu za ruku, jsem si nebyla jistá ani já.

Otevřela jsem okno a dovnitř vtrhl vítr, jako by dům zalapal po dechu.

Podlahu smočily horké kapky a já zaslechla racky peroucí se s vichřicí. Noc vrčela a syčela. Vzduch páchl krví a hnilobou, ačkoli jsem si byla jistá, že se jen vrátila vzpomínka, aby mě strašila. V očích mě pálila slaná voda a já se nadechla temnoty. Vyzývala jsem bouři, aby přišla a vzala si mě. Ať už ode mě chtěla cokoli, tentokrát to dostane. Duchové mě tahali za vlasy, dotýkali se mých uší chladnými, šeptajícími rty. Plakali, žadonili a vřískali. Oceán však burácel dostatečně hlasitě, abych se jimi nemusela zabývat. Vyklonila jsem se ze svého okna v prvním patře a zamyslela nad tím, jestli by nejsnazší formou kapitulace nebylo poddat se přitažlivé síle.

Pak jsem ale zaslechla Charlieho.

I když, nejspíš se nejednalo o *sluchový* vjem.

Charlie byl pryč už desítky let, ale pokaždé, když se oceán rozzuřil, jsem cítila, jak se mi vlévá zpátky do mysli a zaplňuje všechna místa, kde po něm zůstala prázdnota. Naše propojení přesahovalo veškerou logiku a já si kladla otázku, jak často cítil, že ho volám z hlubin. Pronásledovala jsem ho v myšlenkách stejně jako on mě? Měla jsem pocit, že musí být blízko. Vyklonila jsem se dál a zahleděla se přes pláž k moři, jako bych mohla spatřit, jak se Charlie s rodinou noří z mlhavé temnoty. Za pouličním osvětlením vířila noc, ale nic víc. Vítr mě obtočil svými pažemi a táhl pryč. Ale Charlie mě podržel, jeho přítomnost se projevila náhlým přívalem studené vody v mých žilách. Odtrhla jsem se od okna. Skoro jsem cítila, jak mě Charlieho šupinaté paže táhnou zpět do bezpečí. Šepotem v hlavě mě ujišťoval, že smrt není řešení, stejně jako setrvání. Charlie mi sliboval lepší život, lepší místo.

Ještě nedorazil, ale tentokrát byl skutečně na cestě, a blížil se.

Zavřela jsem okno a naslouchala tlumenému zvuku větru, opírajícího se do skla. Vlezla jsem zpátky do postele a zhasla lampičku.

A pak jsem pokojně usnula s vědomím, že ať to dopadne tak či onak, bude to moje poslední noc v Galvestonu.

FLOYD

DO GALVESTONU jsme dorazili dva dny před bouří.

Já jsem se vracel domů, ale děti ještě nikdy neviděly oceán. Trajekt prořezával vodní plochu, která ostrov dělila od Bolívarova poloostrova, a házel sebou ve vlnách jako korková zátka. Nellie se oběma rukama pevně držela zábradlí a nakláněla se k vodě tak hluboko, jak se jen odvážila. Hank stál za ní a přidržoval se lemu jejích šatů.

„Blíží se bouřka?“ zeptal se.

Nízké mraky zakrývaly obzor a barvily oceán do kovové šedi. Horký vítr vanoucí od zálivu nutil muže přidržovat si klobouky. Texaská vlajka nad našimi hlavami práskala jako býkovec. Rackové se nechávali unášet poryvy, na okamžik usedali na loď a pak opět nechali větrem unést vzhůru. Kroužili, vrhali se střemhlav dolů a honili se navzájem až za stužku kouře, která se táhla za parním trajektem.

„Vypadá to na déšť, ale není se čeho bát.“

U zálivu jsem žil dlouho a byl jsem uvyklý pomalému nástupu tropických bouří, nic však nenasvědčovalo, že by počasí zamýšlelo něco horšího.

„Kapitán má obavy.“ Nellie se otočila a upřela na mě pohled, který naznačoval, že o situaci ví víc, než říká. Vítr jí cuchal dlouhé blonďaté vlasy a svědomitě se činil, aby útlou dívenku zvedl do vzduchu spolu s racky.

„No, dělat si starosti s bouřkami je součást jeho zaměstnání,“ odvětil jsem. „Ty pro to ale nemáš žádný důvod.“

„Charlie Ryba se necítí pohodlně.“

„To věřím, ale teď s tím nic nenaděláme.“

Nellie si mě měřila svýma bleděmodrýma očima, až se mi zježily chlupy na pažích. Měla ve zvyku rychle měnit téma rozhovoru, což jsem připisoval všemu tomu šumu v její hlavě. Nevěřil jsem Hankovým pohádkám o *šepotu*, jak to nazýval, dokud jsme nepřibrali Charlieho Rybu a já neviděl, jak spolu komunikují. Nellie měla zvláštní, víc než jen trochu znepokojivou schopnost vytušit věci.

„Měli jsme mu dát polštář,“ poznamenala.

„Žádné polštáře nemáme, Nellie.“

„A ta celta ho škrábe do zad.“

„Za chviličku tam budeme, vážně. Nebude se muset trápit o moc déle.“

„Za jak dlouho jede další trajekt?“ zeptala se. „Myslím, že s ním připlují ti dva darebáci. Nenechají nás na pokoji.“

„Jde mi z tebe hlava kolem, děvče. S čím si mám tedy dělat starosti? S bouřkami, zločinci nebo měkkostí dek?“

„Mě to nervuje všechno,“ prohlásil Hank.

Nellie vzala bratra za ruku a on se neodtáhl.

Bylo jí dvanáct a chlapci devět, a nikdy by mě nenapadlo, že jsou sourozenci, kdyby mi to neprozradili. Nellie mi sahala k ramenům, ale Hank byl na svůj věk drobný a obličej měl pořád dětsky baculatý. Vlasy měl hnědé jako říční bahno a nosil hrubé vlněné kalhoty, do nichž si vždy zastrčil bavlněnou košili. Kolem pasu měl pevně utažený střelecký opasek a revolver Peacemaker, který u sebe nosil, vážil skoro stejně jako on. Na vlastní oči jsem viděl, jak to chlapec se zbraní umí. Někdo by se mohl ptát, zda je vhodné, aby se potuloval se zbraní zesnulého otce u boku, ale odebrat mu ji bylo nemožné.

Mně otec nic zajímavého nezanechal.

Před několika týdny jsem odcestoval na sever, abych ho pohřbil, a teď jsem se vracel domů s párkem sirotků a Charliem Rybou, kterého jsme museli skrývat. Pomohli jsme mu na povoz, zavinuli ho do celty a zaházeli pytli s obilím. Pak jsme povoz odtáhli na trajekt. Řekl jsem mu, ať se pokud možno nehýbe, a Nellie znala způsob, jak ho uklidnit. Zatím zůstával potichu.

Před několika dny jsme zažili nepříjemný konflikt s dvojicí darebáků, kteří Charlieho chytili. Vypadali jako typy, které by ho pronásledovaly až na kraj světa a ještě dál, kdyby to bylo nutné. Obával jsem se, že se záhy znovu ukážou, a bude nutné se k tomu nějak postavit.

Trajekt se plavil přes zátoku a kapitán všechny lekal svou nervozitou. Vykřikoval cosi o barometru, o krvavém odstínu mraků a o tom, jak vítr naráží do boku lodi jako býk. Já si spíš než s hurikánem dělal starosti s profesorem Finnem a Kentucky Jimem. Bouřky byly v létě běžné. V nejhorším případě bude chvíli lít a zaplaví se chodníky, ale díky dešti se aspoň o pár stupňů ochladí.

Cesta naštěstí netrvala dlouho, a my bez jakýchkoli incidentů dopluli na ostrov Galveston. Trajekt zakotvil nedaleko od hlavního přístavu na severní straně ostrova, v zátoce oddělující Galveston od texaské pevniny.

Nellie s Hankem vyšplhali na povoz a já vyvedl koně z trajektu. Tato část mola se hemžila přistěhovalci. Když jsme projížděli kolem tábořišť, která rozbili v tomto úseku zátoky, zněla kolem nás němčina, španělština a další jazyky, které jsem nepoznával. Rozesmáté děti metaly kameny po projíždějících parnících. Z ohnišť na vaření stoupal dým a ozvěny úderů kladiv ohlašovaly další novou stavbu.

Dojeli jsme do samotného centra města a vydali se po Pobřežní ulici, rušné třídě vedoucí podél zálivu. Tyčily se nad ní jedno- a dvoupatrové budovy z cihel a plechu, zvýšené o třiceticentimetrové chodníky, zbudované kvůli záplavové vodě. Naléhavost, čišící z pohybu bankéřů, stavitelů a podnikatelů, odpovídala pozdnímu odpoledni – dychtili dokončit obchodní záležitosti jakéhokoli druhu, které je sem přivedly. Elektrické osvětlení bzučelo a žlutě se prořezávalo šerem. Okolo nás poskakovaly a rachotily kočáry a zbědovaně působící koně přivázaní ke sloupkům sledovali, jak projíždíme. Byl to další žhavý zářijový den a občasný deštík jen zvyšoval vlhkost. Z mokrých ulic stoupala pára a zamlžovala okna.

Nellie a Hank nasávali město s naprostým úžasem. Své krátké životy prožili v městečku uprostřed borových lesů, nikdy nebyli v opravdovém městě. Určitě ne v tak živém a rušném jako Galveston.

„Tady žijete?“ zeptal se Hank.

„Nedaleko,“ odpověděl jsem. „V jižní části města, blíž k pláži.“

„A vy ty lidi všechny znáte?“ vyptával se dál chlapec.

„Ne.“

„Divně to tu smrdí.“

„To je oceán, zvykni si.“

„To odsud pochází Charlie Ryba? Smrdí to jako on.“

„Přestaň pana Bettse otravovat,“ okřikla ho Nellie. „Nemá ponětí, odkud Charlie Ryba pochází.“

Charlie byl stále schovaný. Koně s povozem bylo třeba vrátit do stájí, ale nejprve jsem potřeboval dostat Charlieho s dětmi do domu paní Elderové.

Projeli jsme centrem města a přes Broadway s její travnatou promenádou a dlouhou řadou honosných vil, chráněných železnými ploty a bujnými tropickými zahradami. Jižnějším čtvrtím dominovaly barevné bungalovy a v blízkosti pláži stály domy na cihlových či dřevěných sloupcích kvůli ochraně před drsným počasím od oceánu. Dveře a okna měly otevřené, aby se chladily vánkem od vody, ale vítr vanoucí od zálivu byl horký a dusný.

Penzion paní Elderové byla jednopatrová dřevostavba pár bloků od pláže. Čtyři cihlové pilíře ho zvedaly něco přes metr nad terén a k přednímu vchodu vedlo chatrné schodiště, k jehož opravě jsem se zavázal už před měsíci. Dům byl kdysi natřený jasně žlutou barvou, ta ale nedokázala vzdorovat slanému vzduchu, oprýskávala a pod ní prosvítala šedá otlučená prkna. Před pár týdny jsem odsud odjížděl jako jediný nájemník paní Elderové a doufal jsem, že se na tomto stavu nic nezměnilo.

„Jsme tady,“ ohlásil jsem a zastavil povoz na dvorku.

„Vy máte pěkně vysoký dům,“ divil se Hank.

„Není můj, jen tu bydlím.“

„Smím vzbudit Charlieho Rybu?“ zeptala se Nellie.

„Ještě s tím chvíli počkej,“ požádal jsem ji. „Asi bude lepší, když paní Elderové nejdřív představím vás dva, a pak pro něho můžeme dojít. Měli bychom ji na něj připravit.“

„Myslím, že si ho zamiluje,“ poznamenala Nellie.

„Jo? No, doufejme.“

Abigail Elderová byla asi tak mého věku, a její jinak zářivě rudé vlasy prosvětlovalo pár šedých pramínků. Měla energii a způsoby mnohem mladší osoby, byť nás oba zdobily tytéž unavené vrásky v koutcích očí, prozrazující věk. Přivítala nás ve dveřích a jednou rukou k sobě přivinula Hanka. Druhou položila na rameno Nellie a zatočila s ní dokola.

„Ty jsi ale krasavice!“ pochválila ji.

„Jsem Nellie Abernathyová. Těší mě, že vás poznávám, paní.“

„A zdvořilá jsi jako nějaká hraběnka. A teď ty, mládenče. Jakpak se jmenuješ?

„Hank.“

„Jsi také Abernathy?“

„Jsem její bratr, paní.“

„No tak pojďte dál, Abernathyovi. A vy také, pane Bettsi. Nachystám večeři, určitě musíte mít hlad.“

Paní Elderová nás provedla halou do jídelny, kde už ležel tác se smaženým kuřetem a mísa máslových žemlí. Vůně horkého tuku a mouky mi z žaludku vyloudila zvířecí zakručení a my se posadili ke stolu. Skřípali jsme přitom židlemi o vyleštěnou borovicovou podlahu paní Elderové. Ta rozhrnula těžké karmínové a zlaté závěsy, aby vpustila dovnitř vzduch, ale vítr ze zálivu jen ještě více rozvířil horko. Pustili jsme se do jídla a potili se u toho jako zatracenci v pekle.

„Děkuji vám, paní Elderová,“ prohlásil jsem. „To kuře je učiněný zázrak.“

„Rádo se stalo,“ odvětila. „Chutná vám, děti?“

Evidentně jim chutnalo. Hank pracoval na stehenní kosti, jako by chtěl obrat každičkou šlachu, a dokonce i obvykle zdrženlivá Nellie hltala, jako by se jednalo o její poslední večeři. Děti nějaký čas pořádně nejedly a takový druh hladu dokázal pozvednout domácí krmi na úroveň historické události.

„Ano, paní,“ odpověděl Hank mezi žvýkáním. „Naše máma někdy v neděli taky dělala smažené kuře.“

Paní Elderová po mně vrhla významný pohled a já pochopil, že zdvořile čeká, až jí vysvětlím, proč jsem ty děti přivedl k jejímu prahu. Poslal jsem jí telegram z Beaumontu, takže na náš příjezd nebyla zcela nepřipravená, ale nesdělil jsem jí žádné podrobnosti o tom, jak jsem přišel k párku sirotků, a Charlieho Rybu jsem vynechal úplně.

Nellie mě zatahala za paži, jako by mi tu myšlenku vytáhla z hlavy – což se zcela jistě stalo. „A co náš přítel?“

„Netuším, jestli má rád kuře.“

„Jakého přítele máte na mysli?“ zajímala se paní Elderová.

„Charlieho Rybu,“ odpověděla Nellie. „Pořád trčí na tom povozu.“

Doufal jsem, že se aspoň najíme, než se budu muset pustit do vysvětlování, ale Nellie to očividně viděla jinak.

„Pane Bettsi?“ oslovila mě paní Elderová. „Vy jste přivezl více dětí?“

„Děti ne, ale… tedy, měl jsem za to, že k představení Charlieho Ryby přistoupím poněkud taktněji. Nechtěl jsem vás šokovat.“

„Nejsem žádná křehotinka, pane Bettsi. A viděla jsem už dost, takže mě šokuje máloco.“

„Charlie se schovává pod celtou,“ řekl Hank a roztrhl přitom kuřecí křídlo vedví. „Pan Betts si myslí, že by ho nikdo neměl vidět.“

„Přivedl jste mi do domu zločince?“ zhrozila se paní Elderová.

„Ne, nic takového.“

„Pak byste měl vašeho přítele pozvat dovnitř. Už se zase rozpršelo.“

Slyšel jsem, jak kapky bubnují do střechy, a cítil jsem sůl oceánu.

„Vysvětlete jí to, pane Bettsi. Nebude mít nic proti.“ Nellie se na mě usmála a zakousla se do pečiva.

„Tak dobrá. Ve zkratce, tyhle dvě děti potřebovaly pomoc a já nepřišel na nic jiného než je vzít s sebou. A pak… no, cestou jsme potkali Charlieho Rybu a ten byl rovněž v nesnázích.“

„Zachránili jsme ho před darebáky,“ prozradila Nellie.

„A nechceme, aby ho zase našli,“ doplnil ji Hank. „Kromě toho vypadá jako ryba, takže by mohl někoho vyděsit.“

Paní Elderová nasadila výraz, který mi byl velice povědomý. Za ty dva roky, co jsem u ní bydlel, jsem si vysloužil její roztrpčenost už tolikrát, že jsem poznal, když byla zaměřena na někoho jiného.

„Ryba?“ Prsty paní Elderové se nepřítomně dotýkaly zažloutlého krajkového ubrusu a uhlazovaly varhánky. Jednou mi řekla, že patřil její babičce. Byla to jedna z mála osobních věcí, se kterými se mi kdy svěřila. Nikdy se nezmínila o manželovi, takže jsem měl za to, že je vdova, ale na podrobnosti jsem se nevyptával.

„Jako kdyby byl člověk a ryba najednou," řekl Hank.

„Ale on není žádné zvíře," přidala se Nellie. „A je moc chytrý."

Nebyl jsem si jistý, co z toho paní Elderová vyvozuje, ale dokázala brát věci takové, jaké jsou.

„Dobrá, pane Bettsi," pronesla, „měla bych se s tím Charliem Rybou seznámit. Což takhle pozvat ho dál?"

„Já ho zavolám," navrhla Nellie.

Paní Elderová dívku netrpělivě pozorovala, jako by čekala, že na Charlieho křikne, ale já věděl, jak to Nellie myslela. Volala ho, nikoli však slovy.

„Tak půjdeš pro něj?" naléhala paní Elderová.

„Už je na cestě," informovala ji Nellie.

Přední dveře se otevřely, a zvuk deště zesílil. Na prkenné podlaze zazněly mokré a vrzavé kroky a místností se rozlinul zápach přístaviště a rybářských bárek po dlouhém pobytu na moři. Charlie Ryba přešel přes halu a postavil se do dveří jídelny, stále pevně zabalený do celty. I v onen zářijový podvečer, kdy slunce zůstávalo na obloze až do devíti hodin, bylo v místnosti kvůli oblačnosti natolik šero, že jsem nedokázal rozeznat tvář, která vykukovala ze záhybů plachty.

„Charlie, toto je paní Elderová," pronesla Nellie, jako by představovala dva známé na setkání členů církve. „Tohle je její dům a je to naše přítelkyně. Na chvíli tu budeš v bezpečí."

Paní Elderová vstala od stolu, aby přivítala hosta. Pořád měla kolem břicha ovázanou zástěru, chránící její modrobíle kostkované šaty. Když Charlie Ryba nechal sklouznout celtu na podlahu, svezla se zpátky na židli jako pytel mouky.

„Neděste se prosím," řekl jsem rychle. „Charlie není nebezpečný."

Měřil dva metry a měl ruce a nohy jako každý z nás, ale zcela ho pokrývaly modrozelené šupiny na způsob brnění. Propátrával místnost vykulenýma černýma očima, které ani na okamžik nespočinuly na místě, a ústa měl široká a rudá, jako kdyby někdo vzal nůž a rozřízl mu obličej od ucha k uchu. Po obou stranách hlavy mu rostly vějíře žaber, z nichž vycházel kouř jako z parního motoru. Vykutal cigaretu z mého balíčku a neohrabaně ji svíral v jedné ruce s drápy, přičemž si ji znovu a znovu neodbytně přikládal k ústům, jako by trpěl nějakým tikem. Charlie se rozkouřil jako starý mazák, ačkoli mu Nellie neustále vytýkala, že se jedná o ošklivý zlozvyk. Mě už dívka od dotyčné činnosti prakticky odradila, ale Charlie Ryba byl tvrdohlavější.

Pod těmi svými šupinami vypadal šlachovitě a pohyboval se s takovou pružností, že bylo těžké poznat, kde má vlastně kosti. Měl ale sílu; viděl jsem ho nadzvednout zadek povozu, když jsme uvízli v blátě, a nechtěl bych se s ním dostat do křížku.

Věnoval jsem mu jedny své podvlékačky, aby měl co na sebe – vyžádala si to cudnost, s lidmi měl společných více tělesných partií než jen ruce a nohy –, ale jinak jsme nenašli žádné oblečení, které by mu padlo. Podvlékačky mu seděly jako druhá kůže a končily v polovině holení. Sám měřím kolem sto osmdesáti centimetrů, ale Charlie byl opravdu obr.

„Doma u lidí se nekouří, Charlie!" napomenula ho pohoršeně se tvářící Nellie. Tváře jí zaplály ruměncem a já poznal, že se v Charliem snaží potlačit instinkt, který ho přiměl, aby se představil zrovna takhle.

Charlie odhodil napůl vykouřenou cigaretu na podlahu a zašlápl ji svou velkou nohou s plovací blánou.

„Ale to se nedělá, Charlie!" vyjekla Nellie.

Tvor ze sebe vydal vlhký, bečivý zvuk, který jsme se naučili chápat jako jeho způsob vyjadřování, a přikývl na znamení souhlasu s čímsi, co slyšel jen on.

„Omlouvám se." Nellie vstala od stolu, přešla k Charliemu a položila mu ruku na rameno. „Neví, jak se chovat, ale učí se."

„No, pokud nebude kouřit v domě, je tu zatím vítán." Paní Elderová potřásla hlavou, jako by se snažila rozptýlit mlhu. Pohled na rybího muže ji na moment zaskočil, ale rychle se vzpamatovávala.

„Nevypadáte zdaleka tak šokovaně, jak jsem předpokládal," oslovil jsem ji.

„Ale jsem," řekla paní Elderová. „Nejsem však skeptická, Floyde Bettsi. Jak pošetilý by člověk musel být, aby došel k závěru, že za hranicemi známého přírodního světa už nic není?"

„No, já tedy v šoku byl, když jsme se seznámili."

„Vím tolik, že v Texasu jsou i podivnější věci než Charlie Ryba. Matka mi vyprávěla příběhy o vlčích lidech, kteří se za jejího dětství toulali v kopcích poblíž Austinu, a v San Antoniu neexistuje ani jeden dům, který by neobývali duchové. Před několika lety jsem se seznámila s dámou, která naslouchala jejich příběhům a zapisovala

je. Domnívám se, že tady váš přítel je prostě něco, co jsme dosud neobjevili. Vidím to tak, že jestli Stvořitel uznal za vhodné umístit něco na svět, pak to zde není bezdůvodně. A kdo jsem já, abych o tom pochybovala?“

„Charlie si váží vaší pohostinnosti,“ řekla Nellie.

„Nedal by si něco k jídlu?“

„Nemá hlad.“

„No, tak mu alespoň najdeme nějakou postel,“ navrhla paní Elderová. „A, pane Bettsi?“

„Ano, paní?“

„Teď odvezte povoz s koňmi do stáje, ale až se vrátíte, odpovíte mi na pár otázek.“

Když jsem se vrátil ze stáje, vzali jsme děti na pláž.

Ulice v této části ostrova stoupaly směrem k pobřeží, takže to vypadalo, jako by čtvrť ležela v obrovské míse a čekala na naplnění. Samotná pláž ani nebyla vidět, dokud člověk nezdolal poslední úsek. Pak se na obzoru rozprostřel oceán, ale už dlouho předtím, než se v dohledu objevila voda, bylo slyšet křik racků a zvuk vln rozbíjejících se o břeh. Pobřeží se táhlo kilometry daleko do obou směrů a vzdorovalo neustálé tíze oceánu valícího se proti pevnině.

Snesla se noc, ale plážové domky a chatrné stánky se smaženými mořskými plody, suvenýry z mušlí a chlazenými nápoji osvětlovaly elektrické lampy zavěšené na sloupech rozkývaných větrem. Přes písek jezdily po vyvýšených dřevěných konstrukcích tramvaje a turisté i místní se brouzdali ve vlnách.

Nellie a Hank si od oceánu drželi uctivý odstup; Hank si vyhrnul nohavice až ke kolenům, pro případ, že by se odhodlal jít do vody, zatímco Nellie nechala boty u cesty a zarývala prsty do písku.

Paní Elderová a já jsme se usadili na kamennou lavičku a sledovali, jak se děti přibližují k moři a navzájem se hecují, kdo jako první strčí prsty do šplouchajících vln. Déšť načas ustal, ale vítr a horko stále bičovaly ostrov a paní Elderová si musela pevně přidržovat šaty, aby se nevzdouvaly. V hrubých rysech jsem jí pověděl, jak jsem k těm dětem přišel, o našem prvním setkání s Charliem Rybou a o mužích, kteří po něm pravděpodobně pořád šli.

O mužích, kteří za námi mohli dojít až k jejímu prahu.

„Máte za sebou vzrušující výlet,“ poznamenala.

„Musím uznat, že ano.“

„A co ty děti, nějaký plán do budoucnosti?“

„Neměl jsem čas to uspokojivě rozřešit. Potřebovaly pomoc a já jim ji poskytl. Neřešil jsem, co bude dál. Támhle je jedna z možností, sirotčinec.“

Hned nad pláží stála chátrající cihlová budova, sloužící jako útočiště pro sirotky. Byl jsem sice skálopevně přesvědčený, že tamní sestry by se o děti postaraly lépe než já, ale představa, že se budou toulat po tamních temných chodbách, se mi přesto pranic nezamlouvala.

„Nikdy jsem neměla vlastní dítě,“ pokračovala paní Elderová. „Vždy jsem po něm toužila, ale obávám se, že okolnosti se spikly proti mně. Myslím, že dostat šanci, byla bych ucházející matka. Možná dokonce dobrá.“

„Tím jsem si jistý.“

„Jde mi o to, že jestli se zatím nechcete rozhodnout, není třeba. V penzionu se pro děti najde pokoj, stejně jako pro Charlieho Rybu. Není nutné jednat ukvapeně.“

Při své promluvě seděla těsně vedle mě a já se cítil úplně pohlcený smutkem. Nikdy jsem moc nedumal nad tím, co vlastně od života chci, až na to, abych se den co den udržel nad vodou, ale paní Elderová přede mnou slovy o tom, jak bychom všichni žili pod jednou střechou, vykreslila svůdnou představu. Ostatní lidé na pláži by nás klidně mohli mylně považovat za sezdaný pár, užívající si podvečer s dětmi. Takový typ rodinného života jsem nikdy nezažil, a upřímně, ani jsem o tom neuvažoval. Za krátký společně strávený čas mi ale děti přirostly k srdci a paní Elderovou jsem měl rád už předtím. Nicméně, paní Elderová mi nenabízela rodinu, a očekávat něco tak ohromného by byl omyl. Děti však mohly alespoň na nějakou dobu získat domov.

„Nechtěl bych vás nijak ohrozit.“

Paní Elderová mi věnovala ponurý úsměv. „Třeba vás ti muži najdou, a třeba ne. Takových, kteří si hrají na něco, co nejsou, se nebojím. Jestli se objeví u mých dveří, možná zjistí, že jsem pro ně příliš velké sousto.“

Měl jsem podezření, že se nemýlí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Příběh Charlieho Ryby**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.